

Vänsterpress om Corona-epidemin – slutet av mars 2020

Corona-pandemin fortsätter att växa. Värst är det just nu i Italien och Spanien, som båda har större antal döda än Kina. Och i delar av USA är läget mycket kritiskt, särskilt i New York med c:a 300 döda och 4000 på sjukhus. Precis som hos oss i Sverige råder brist respiratorer och annan sjukvårdsutrustning.

De följande handlar mest om situationen i Sverige, men diskutererar även sjukvårdens problem mer generellt, i synnerhet de avigsidor som blivit följderna av att sjukvården styrts av nyliberala ”just-in-time”-strategier, som bl a lett till den bristsituation som nu är så uppenbar.

Se även: [Coronavirus – Apokalypsen?](#), [Vänsterpress om Corona-epidemin – mars 2020](#), [Vänsterpress om Corona-epidemin – 20 mars 2020](#) och [Internationell press om Corona – mars 2020](#)

Martin Fahlgren 27/3 2020

Innehåll

| | |
|---|-----------|
| Arbetarmakt | 1 |
| <i>Solidaritets och klasskamp mot coronakrisen</i> | <i>1</i> |
| eFolket..... | 7 |
| <i>Flera svensk-somalier avlidna på grund av coronaviruset – anhängare till SD jublar</i> | <i>7</i> |
| Internationalen | 8 |
| <i>Tal till en kluven nation</i> | <i>8</i> |
| <i>Bankerna nobbar samhällskontraktet.....</i> | <i>9</i> |
| <i>Låt oss skydda våra liv och inte deras profiter!.....</i> | <i>11</i> |
| <i>Nyliberalismens krasch och slutet för en era</i> | <i>14</i> |
| Offensiv | 15 |
| <i>Är smittskyddsåtgärderna tillräckliga för att inte bli ett nytt Italien?.....</i> | <i>15</i> |
| <i>Akut behov av ett socialistiskt vårdskifte</i> | <i>17</i> |
| <i>Ställ om produktionen</i> | <i>21</i> |
| Proletären..... | 22 |
| <i>Varslade i coronakrisen: ”Fokus ligger sällan på de som får ta smällen”</i> | <i>22</i> |
| <i>Kubanska läkare till coronakrisens Italien.....</i> | <i>25</i> |
| <i>Så lyckades Kina stoppa coronaviruset</i> | <i>26</i> |
| Revolution | 27 |
| <i>Coronapandemin och systemets kris – låt kapitalisterna betala!.....</i> | <i>27</i> |

Arbetarmakt

Solidaritet och klasskamp mot coronakrisen

Arbetarmakts styrelse

Arbetarmakt 24/3 2020

Sverige och världen befinner sig nu några veckor in i en dubbel coronakris. För det första den rent medicinska och epidemiologiska krisen, en pandemi där över 332 000 personer i minst 177 länder i skrivande stund har bekräftats som smittade, enligt WHO:s uppgifter. För det andra, en kris som intimt hänger samman med den första: en massiv ekonomisk kris, med enorma börsfall, massuppsägningar och avstannad produktion och konsumtion.

Kommunister, fackligt aktiva, arbetaraktivister och vänstern kan inte stå passiva inför någon del av coronakrisen. Även om ett virus naturligtvis kan uppstå i vilket samhällssystem som helst har coronavirusets utbrott mycket snabbt visat på hur farlig, rentav dödlig, för mänskligheten kapitalismen är. Vi måste kasta oss in i kampen mot viruset och mot de effekter det får under kapitalismen, och kämpa för ett progressivt svar på krisens båda ingredienser.

Den medicinska krisen

I Kina verkar kulmen för epidemin ha nåtts, och även i Sydkorea tycks kurvorna för antalet nya smittade plana ut, men i Europa (Italien, Tyskland, Spanien) liksom i USA och Iran, är situationen kritisk. I Sverige har, enligt dagens statistik, 33 personer hittills avlidit av viruset, och antalet smittade har, med Folkhälsomyndighetens förändrade rapporteringsrutiner, raskt överstigit 2 000. Man får förutsätta att mörkertalet är stort.

Den officiella rapporteringen om coronavirusets härjningar ger hittills vid handen att svenska myndigheter med absolut säkerhet, och på ett systematiskt sätt, misslyckats med sina förberedelser för att möta ett hot av coronavirusets karaktär. Larmrapporterna från vårdpersonal över hela landet, liksom de ständigt förvärrade prognoserna från myndigheternas experter, är resultatet av årtionden av experimentverkstad med välfärden, med både de öppet borgerliga partierna och Socialdemokraterna vid rodret. Namnen på angreppen skiftar – det kan handla om “slimmade” system, underbemanning, *new public management*, *lean production* eller “just-in-time”-strategier vad gäller sjukvårds- och skyddsmateriel – men alla är de exempel på kapitalets ohejdade angrepp på arbetarklassens villkor och på välfärden under de senaste årtiondena. Trots angreppen har vårdens fotfolk, som ofta redan går på knäna, gjort sitt yttersta under krisen. Det stora folkliga stödet för alla som på ett eller annat sätt “på fältet” bekämpar coronaviruset, som slagit knut på sig själva för att rädda sina medmänniskor, är ett uttryck för en solidaritet som kapitalets konsulter aldrig lyckats knäcka.

Men den otillräckliga beredskap som dessa vårdarbetare och deras patienter nu får ta smällen för var inget olycksfall i arbetet eller en oturlig slump: den var ett resultat av högeroffensiven, och notan för en arbetarrörelse som i bästa fall inte lyckats stoppa den, och i värsta fall aktivt medverkat till den. I den meningen riktas vår tacksamhet för varje insats till välfärdssektorns arbetare, medan skulden för varje dödsfall och för varje ny smittspridning vilar tungt på alla de politiska krafter som nedmonterat välfärdssystemen.

Utöver det direkta misslyckandet med förberedelserna inför coronaviruset finns en diskussion om myndigheternas agerande utifrån givna förutsättningar. Även här ska sägas att många statliga tjänstemän enbart har att arbeta utefter de politiska instruktioner, budgetar och regleringar politiker sätter. Men mycket tyder på att den väg höga svenska statstjänstemän valt i smittbekämpningen inte varit den mest effektiva. Tidigare positiva prognoser har reviderats om, och allvarlig kritik har framkommit mot exempelvis Folkhälsomyndighetens arbete.

Som kommunister måste vi här enbart utgå från vetenskapligt etablerade fakta: vi kan inte lättvindigt kritisera experter, inte heller borgerliga sådana, inom områden vi inte behärskar. Under krissituationer är det dessutom särskilt viktigt för kommunister att inte ge bränsle åt alarmism, ryktesspridning eller "fake news". Men lika viktigt är att inte på förhand avsäga sig all kritik av statens och myndigheternas agerande vad gäller insatser mot smittan och smittspridningen.

Vi måste reservera oss rätten att följa experternas och myndigheternas arbete kritiskt och att ställa obekväma frågor, och hålla rågången klar mellan att försvara naturvetenskaplig och annan forskning och att förvandlas till obetalda PR-konsulter för statens högt uppsatta chefer. Om inte vänstern tar sitt ansvar i att kontinuerligt följa och kritisera statens insatser mot coronaviruset lämnar vi ett vakuum där högerns mörkermän kan vinna nya anhängare.

Att automatiskt avfärda all kritik av Folkhälsomyndigheten, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, regeringen, ledande experter o.s.v. innebär också att vi säger till alla dem som lyssnar på oss att uppgifter som har med samhällets styrning och kontroll att göra är bäst att lämna åt den borgerliga statens experter. Det är en farlig lärdom att sprida för alla som tänker sig ett samhälle organiserat på annan grund än utsugningens. Och vad gör det med vår möjlighet att mobilisera mot statens stundande angrepp mot våra villkor och rättigheter om vi först gör allt för att skydda staten från kritik?

...och den ekonomiska

De ekonomiska effekterna av coronakrisen har gett den lågkonjunktur som borgerliga ekonomiska bedömare länge varnat för en rivstart. Den ekonomiska utvecklingen, eller raset, går snabbare än nästan någon hinner kommentera. Och till skillnad från finanskrisen 2008–2009 är lösningen, ur borgerlig-nationalekonomisk synvinkel, mer svårgripbar. Den ekonomiska kraschen är inte enbart artificiell eller beroende på kapitalismens inbördes logik. Den yttre faktorn är ett virus som i praktiken omöjliggör mycket av marknadsekonomins grundläggande funktionssätt. Den vanliga ekonomiska medicinen biter i längden inte, så länge människor inte kan gå till jobbet.

Under veckan som gått har varslen och uppsägningarna kommit på löpande band. Enligt statistiken är det den största varselvågen sedan finanskrisen 2008. Snabbast utsatta blev naturligtvis rese- och besöksbranschen, men också kulturutövare. Mindre uppmärksamhet i media, men också mycket omedelbart drabbade, blev yrkesgrupper som taxichaufförer, butiksanställda och alla de som även om de inte varslas om uppsägning direkt måste utsätta sig för fara för att förtjäna sitt uppehälle.

Massarbetslöshet hotar, inte bara i Sverige utan i hela Europa, enligt samstämmiga rapporter, när hela branscher befinner sig i vad kapitalets klassorganisation Svenskt Näringsliv betecknar som "fritt fall". I veckan stoppade AB Volvo sin produktion, och från och med måndag stoppar även Volvo Cars all produktion, med 25 000 anställda som berörda. Fler företag kommer nästan säkert att gå samma väg, med effekter på hela samhället som ringar på vattnet. Enligt [en presskonferens med Svenskt Näringsliv och LO den 20 mars](#) har 40 % av företagen svårt med likviditeten, och 34 % anger att de har eller kommer att varsla om uppsägningar. Från LO och Svenskt Näringsliv kom också beskedet om att förhandlingarna om det nya industriavtalet skjuts upp från 31 mars till 1 oktober. Det ska garantera "lugn och ro på arbetsmarknaden i en orolig tid", som Svenskt Näringsliv uttrycker det.

Regeringens svar

Regeringens svar på krisen, i samarbete med “januaripartierna” Centerpartiet och Liberalerna, har varit [en serie “historiska” krispaket](#). Miljontals skattekronor i räntefria lån och krediter har rullat ut till konkursdrabbade företag, och branscher och bankerna stimuleras med ytterligare pengar till nya lån (med riksbankschef Stefan Ingves fromma förhoppning om att de ska användas ansvarsfullt som brasklapp – något svenska banker inte direkt gjort sig kända för). Staten – med andra ord, skattebetalarna – tar även över kostnaderna för sjuklöner från företagen, och företag tillåts skjuta upp inbetalningarna för arbetsgivaravgifter och andra skatter. Flygbranschen får krediter på fem miljarder, varav 1,5 miljarder riktas specifikt till SAS.

Ett tidigare förberett förslag om korttidspermittering, alltså sänkt arbetstid men med bara något sänkt lön, har skyndats på och införts i förändrad form. Här kan arbetare gå ner till maximalt 40 procents arbetstid, men med “bara” 10 procents lönesänkning. Enligt ursprungsförslaget skulle stat, arbetsköpare och arbetare dela lika på kostnaden, men i den nya, coronaanpassade versionen tar staten tre fjärdedelar av kostnaden för den sänkta arbetstiden.

Bland åtgärderna kan också ett antal för arbetarklassen direkt progressiva reformer nämnas. Karensdagen slopas fram till den 31 maj, anslaget för så kallad smittbärrpenning höjs och kravet på läkarintyg ser ut att avskaffas under de första två veckornas sjukskrivning.

För en vecka sedan kom också ett beslut om att [förbjuda offentliga sammankomster eller arrangemang med fler än 500 deltagare](#). Brott mot förbudet kan innebära böter eller upp till sex månaders fängelse, och till skillnad från slopandet av karensdagen saknas här ett bortre datum. I Österrike har regeringen gått snäppet längre och förbjudit folksamlingar över fem personer, i Tyskland två personer, och i Norge har [undantagslagar introducerats](#) som ska göra det möjligt för regeringen att åsidosätta rådande lagar utan att först konsultera parlamentet, alltså ett första steg mot regelrätta undantagslagar. Den angivna orsaken för restriktionerna i rörelsefriheten, liksom för undantagslagarna i Norge, är givetvis att förhindra smittspridning. Så är säkert fallet, i den nuvarande situationen, men det är ändå lätt att föreställa sig att samma lagar kan komma mycket väl till pass för att förhindra eller upplösa “sammankomster som utgör demonstrationer eller som annars hålls för överläggning, opinionsyttring eller upplysning i allmän eller enskild angelägenhet” när eller om krisen blir mer allvarlig.

Corona och kapitalismen

På bara några korta veckor har alltså staten, kapitalets representanter och arbetarrörelsens byråkratiska ledning mangrant samlat sig bakom en rad åtgärder. De reformer och förslag vi sett hittills lär följas av många fler. Hur ska arbetare se på detta sällan skådade enade svar på coronakrisen?

Svaret är för det första ett nästan övertydligt exempel på den roll en borgerlig stat spelar – som garant för “lugn och ro” för marknadsekonomi, som uttolkare av och stöttepelare för hela kapitalistklassens intressen i en kris, och som medlare mellan motstridiga intressen. När det verkligen kniper visar det sig finnas få hinder för att genomföra stora, svepande reformer – precis det politiker från Socialdemokraterna och högerpartierna vanligen säger är omöjligt när det gäller progressiva åtgärder.

Åtgärderna har dessutom, än så länge, framför allt handlat om en massiv omfördelning från skattebetalarnas – arbetarklassens – fickor till kapitalisterna. Rent ytligt är det så klart skattretande att allt tal om “fri företagsamhet” [smälter bort så snart det finns förluster att socialisera](#), efter årtal av privata vinster rakt in på företagens konton. Man kan undra varför det ska vara arbetarklassens problem att den svenska elitens utsugarfabriker i diktaturen Kina står stilla, och känna skadeglädje över svarta rubriker i affärspressen. Men leendet stelnar när man kommer ihåg att notan i slutändan är tänkt att hamna just hos arbetarklassen. I någon

mening är det så klart så att överklassens intressen – fortsatta vinster – i ett kapitalistiskt samhälle också blir arbetarklassens intressen. Hur ska man få in lön till hyran om det företag man jobbar för går i konkurs?

Än så länge uttrycker ledare för LO och Svenskt Näringsliv, liksom regeringen, förhoppningar om att krisen ska kunna lösas genom och inom “den svenska modellen”. Som att ytterligare några krispaket på något sätt kan få banden på bilfabrikerna och hjulen under bussarna att snurra igen, oavsett hur mycket smitta som grasserar i samhället. Det kan låta som tom optimism, men i exempelvis Kina verkar smittan, för den här gången, ha besegrats, och marknadsekonomin vaknar sakta till liv igen. Kanske kan samma sak hända även här, om man bara håller ut tillräckligt länge. Men oavsett hur definitiva prognoser man kan eller vill göra om krisens utveckling kan man åtminstone vara säker på att överklassen kommer att försöka placera kostnaderna för den på oss.

Krisen har visat hur ihåligt reformismens löfte till arbetarklassen ekar nu för tiden. Bland reformerna finns nästan inget progressivt – den övergripande prioriteten är hela tiden att rädda företagen(s vinster). Hyror sänks naturligtvis inte i takt med lönerna, och arbetare som inte ingår i riskgrupper förväntas fortfarande göra sin plikt och gå till jobbet, med fara för sin egen hälsa. Ställda inför en allvarlig kris finns inget visionärt eller offensivt i den socialdemokratiska ledningens instinkter. Ett plåster här och där, en förhoppning om att allt ska lägga sig – och miljarder i subventioner till de företag som berikat sig på att plundra sönder välfärden.

Och även om den strategin visar sig fungera är logiken i den en vi känner igen från krisen 2008–2009. Efter en kris där staten tagit sitt ansvar och, med massivt ekonomiskt stöd, hållit företagen under armarna, följer underskott i statens finanser, som sen måste lösas med – mer nedskärningar och privatiseringar. Som läget är nu finns det inget som tyder på att den här krisen, om de någonsin kan rida ut den, skulle få några andra konsekvenser. Coronapandemin blir också en bekväm ursäkt för alla de kapitalister som är mycket väl medvetna om att en lågkonjunktur och briserande spekulationsbubblor i en rad branscher stått på dagordningen länge. I efterhand kommer man att försöka skylla allt vad instabilitet heter på detta virus.

Ett virus tar rent formellt inte hänsyn till klass. Men coronaviruset existerar i en värld och ett samhälle som är uppdelat i antagonistiska klasser, och i förtryckande och förtryckta nationer. Från de medelklassurister som först tog viruset till Sverige genom sina skidresor i Italien eller affärsresor till Kina, till de taxichaufförer och vårdarbetare som dagligen måste konfronteras med det, de arbetare som går från apotek till apotek i jakt på den slutsålda handsprit myndigheterna förordnat, eller de miljoner människor boende i av väst utplundrade halvkolonier som står helt utan skydd för virusets härjningar – i coronavirusets effekter syns överallt klasssamhällets och kapitalismens märke.

Kampen mot krisen

Hur borde kampen mot coronaviruset och dess effekter, liksom mot den ekonomiska kris som redan är här, föras? Här finns ingen tid att förslösa. Kommunisterna och arbetaraktivisterna måste redan i dag kasta sig in i kampen för att försvara vår klass intressen, oavsett vad de socialdemokratiska ledarna säger om ”lugn och ro”. Vilka krisens effekter blir avgörs här och nu. Det som behövs är ett revolutionärt svar på coronakrisen.

Högerns domedagsprofeter yrar om “systemkollaps” och erbjuder bara svar inriktade på individualism, ytterligare isolering och lösningar för de mellanskikt som har tillgång till bil, stort lagerutrymme för matvaror och sparpengar på kontot. Ett revolutionärt svar måste naturligtvis utgå från kollektivism. Under en pandemi betyder det dock, i ett land som Sverige, att svaret inte alltid är att göra tvärt emot vad högern förespråkar. Råd om att minimera (fysiska) sociala kontakter eller om att ha matvaror hemma behöver inte till sin

natur vara individualistiska. Att strunta i dem kan för somliga uppfattas som en “protest” mot högerpropagandan och individualismen, men det är en protest som snabbt kan slå tillbaka på en själv. I stället blir utmaningen att hitta kollektiva versioner av det vi vet är nödvändigt, och som vi också vet inte är möjliga för alla arbetare. Att i stället för enskild “prepping” eller att rycka på axlarna och strunta i råden om vad man bör ha hemma i händelse av kris organisera gemensam hjälp med att bygga upp “krislager” av mat i grannskapet eller på arbetsplatsen kan vara ett exempel.

Arbetet mot coronakrisen ställer en del av vänsterns etablerade sanningar på huvudet. Det blir en utmaning att hitta nya sätt att organisera oss på, när de för kommunister mest naturliga metoderna – som ju handlar om att samla vår kollektiva styrka – begränsas av smittspridningsskäl.

I bl.a. Stockholm [och Göteborg](#) arbetar nu aktivister för att få igång nätverk som kan ingripa till stöd för utsatta i coronakrisen – med allt från hjälp med vardagliga göromål till stöd för arbetare vars villkor attackeras under krisen – och för att utifrån det arbetet formulera och kämpa för revolutionära och progressiva krav. I det arbetet deltar Arbetarmakts medlemmar, och vi uppmanar alla att ansluta sig till sådana nätverk, att starta nya om det inte redan finns, eller till att delta i de hjälpinsatser som redan koordineras i t.ex. sociala medier.

I den nuvarande krisen uppmanar vi alla att kämpa för följande krav:

För en akut åtgärdsplan

- Upprätta omedelbart en svensk statligt styrd åtgärdsplan under arbetarkontroll för att lösa coronakrisen. Alla ekonomiska, produktions- och infrastrukturmässiga samt mänskliga resurser ska tas i anspråk för att möta hotet från coronaviruset
- Staten måste trappa upp sina åtgärder mot smittspridning. Sluta underskatta problemen
- Avsätt alla tjänstemän och experter som konsekvent underskattar riskerna med coronaviruset och covid-19. Låt det fortsatta expertarbetet skötas av personer som visat sig omdömesgilla under denna kris
- Stäng de svenska skidorterna till dess smittan är under kontroll
- Centralisera från och med nu all produktion och distribution i statens händer för maximalt effektiv virusbekämpning. Detta gäller allt från restauranger till industrier. Företagare som motsätter sig att deras verksamheter inordnas i en centralt styrd statlig plan ska omedelbart få sina verksamheter förstatligade
- Upprätta omedelbart statlig, inhemsk produktion av allt skyddsmateriel och annat som behövs i vården. Vår hälsa får inte underkastas spekulation eller profitdrift
- Staten måste säkerställa kostnadsfria leveranser av mat och förnödenheter till alla i riskgrupper som önskar det
- Denna centraliserade statliga räddningskampanj ska på alla nivåer övervakas av arbetarkommittéer som säkerställer att folkmajoritetens intressen sätts i första rummet

Våra liv går före era vinster

- Massiv upprustning av vård och omsorg
- Rulla tillbaka alla privatiseringar – återförstatliga alla privata vårdinrättningar och -system
- Ingen vinstjakt på mediciner – statligt monopol på all läkemedels- och vaccinframställning, -tillverkning och distribution

Vi vägrar betala för deras kris!

- För omedelbara strejker, ockupationer och massprotester mot den pågående vågen av uppsägningar
- Nej till alla lagar som inskränker mötesfriheten
- Om kampen kräver det måste vänstern och arbetarrörelsen bryta mot lagen mot att samlas fler än 500 personer åt gången. Detta kan göras med bibehållen respekt för folkhälsan t.ex. genom att även bryta mot maskeringsförbudet och genom att hålla tillbörligt avstånd till varandra
- Om inte fackföreningarna tar initiativ till kamp i detta läge måste kommittéer organiseras underifrån för vilda strejker
- Stäng ner alla icke akut nödvändiga arbetsplatser och ge de anställda bibehållen lön
- 100 % sjukpenning till alla från dag ett. Avskaffa karensdagen för alla och för gott
- Risktillägg för alla som arbetar inom vård och omsorg, skola, sjukvård och matvaruhandeln
- Klasskampen tar inte paus – inget stopp i avtalsrörelsen
- Fullt studiebidrag till alla som måste stanna hemma från skola eller högskola. Inga återbetalningskrav på CSN-lån
- Alla statliga räddningsprojekt eller stöd till näringslivet måste villkoras mot expropriering
- Inga permitteringar eller uppsägningar! Nationalisera alla företag som skär ner under arbetarkontroll
- Förstatliga alla banker
- Inga räddningspaket till klimatbovarna – förstatliga deras verksamhet och ställ om den till hållbar produktion

Solidaritet mot coronakrisen

- Stoppa alla vräkningar
- Hyrorna måste sänkas i takt med lönerna
- Stäng inte av elen eller vattnet för någon
- Hyresfria perioder för alla som behöver det
- Gratis boende för hemlösa, flyktingar och papperslösa
- Papperslösa och EU-immigranter ska ha samma rättigheter till att testas för covid -19 och att erhålla vård om alla andra, utan risk för deportationer
- Bygg upp akuta kvinnojourer och jourer för transpersoner
- Omedelbart stopp för alla försök att profitera på krisen genom att försäljning av förnödenheter till ockerpriser. Om inte staten ingriper måste lokalbefolkningen ta saken i egna händer och själva expropriera de lager som hålls av samvetslösa egoister
- För massiva informationskampanjer om coronaviruset på alla språk som talas i Sverige

Internationalism mot pandemin

- Sverige måste gå i spetsen för massiva stödpaket till tredje världen mot pandemin
- Bryt sanktionerna mot Iran – skicka sjukvårdsutrustning och –material
- [Öppna gränserna!](#) Resurserna finns hos storkapitalet

Socialism mot kriskapitalism

- Bygg lokala nätverk för självorganisering mot krisen och dess effekter

- Lyssna på de verkliga experterna! Bilda lokala råd på arbetsplatser och i bostadsområden som löpande diskuterar folkhälsosituationen och som kan fatta beslut om nödvändiga åtgärder
- Sammankalla ett oberoende råd, under välfärdsarbetarnas och arbetarrörelsens demokratiska kontroll, för att granska myndigheternas svar på coronaepidemin
- Sammankalla en tribunal för att undersöka nyliberalismens skadeverkningar på välfärden och för att hålla de skyldiga ansvariga
- Fler pandemier är att vänta i klimatkrisens spår – stäng ner fossilkapitalisternas verksamhet

eFolket

Flera svensk-somalier avlidna på grund av coronaviruset – anhängare till SD jublar

Tommy Jansson

eFOLKET 24/3 2020

Anhängare till Sverigedemokraterna anser att de avlidna svensk-somalierna får skylla sig själva, och vissa SD-sympatisörer uttrycker öppet glädje över deras död.

Minst sex av de 15 som dött av coronaviruset i Stockholmsområdet är svensksomalier. Det konstaterar svensksomaliska läkarföreningen.

*– När det spreds till Sverige fanns det inte så mycket information på somaliska och många levde som vanligt, säger läkaren **Jihan Mohamed** till SVT.*



Den svensk-somaliska läkaren Jihan Mohamed.

Hon konstaterar att de flesta hade underliggande sjukdomar och att fem av de sex avlidna var bosatta i Järvaområdet, som består av stadsdelarna Kista/Rinkeby och Spånga/Tensta.

– Jag vet inte varför just Järvaområdet sticker ut när det gäller avlidna i Covid-19, men många bor trångbott här. Flera generationer kan bo i samma lägenhet och det kan spela in. Samtidigt vet vi också att folkhälsan generellt sett är sämre i utsatta områden.

Hon framhåller att i den somaliska kulturen är det viktigt att umgås, stötta och besöka varandra, speciellt om någon är sjuk. Därför har svensksomaliska läkarföreningen nu informerat om coronaviruset på somaliska.

– *Vi har bland annat informerat att det är viktigt att hålla social distans men också att man ska vara hemma vid symtom*, säger Jihan Mohamed

Den antirasistiska organisationen Expo följer kontinuerligt vad som skrivs i SD-vänliga Facebookgrupper.

I *“Stå upp för Jimmie Åkesson 2022”* kommenteras frekvent att det inte finns någonting som heter svensksomalier – att vara somalier och svensk på samma gång är en omöjlighet.

Och flera användare uttrycker också glädje över dödsfallen med uttryck som *“hoppas flera av skiten går samma väg som dom som dog nu”* och *“den bästa nyheten i dag”*.

I gruppen *“Sverigedemokraterna och Jimmie Åkessons trogna vänner”* är en vanlig uppfattning att de avlidna får skylla sig själva eftersom de inte har lärt sig bra svenska.

Internationalen

Tal till en kluven nation

Ledare

Internationalen 27/3 2020

- ▶ Corona slår hårdast mot underklassen
- ▶ Talet till nationen förpliktigar politiskt
- ▶ Dags för nytt samhällskontrakt

Statsministern håller tal till nationen. Ett tal med dubbelt skärpedjup nu när vi befinner oss i början av en global pandemi och en långvarig ekonomisk nedgång. Då passar ord om att stå starka tillsammans, göra sin plikt, visa solidaritet. Samtidigt ligger det nära till hands att möta budskapet med cynism. Att påpeka hur illa rustat vårt samhälle faktiskt är för kriser. Fnysa åt honnørsorden eftersom de så dåligt överensstämmer med den politiska verkligheten. Här gapar ju näringslivet, som nyss protesterade mot varje skattekrona, efter enorma stöd från staten samtidigt som de varslar fotfolket och planerar miljardregn över aktieägarna. Var finns överhetens pliktkänsla någonstans?

När Löfven säger att Corona drabbar alla lika är det ju verkligen en sanning med modifiering. Corona drabbar kanske våra kroppar lika, oavsett vår sociala ställning, men den slår inte likadant. Dess börda känns som mest på redan tyngda axlar. Inte minst inom vården där bördan redan är så svår att en vanlig influensasäsongs anstränger resurserna till det yttersta. Att svensksomalier i Stockholm drabbats extra hårt av dödsfall pekar mot hur socialt snedfördelat utsattheten är. För den som delar lägenhet och saknar fast lön är det inte möjligt att sätta sig själv i karantän. Var finns solidariteten när välbeställda villaägare flyger på skidsemester trots alla påbud att stanna hemma? Cynism finns å andra sidan i överflöd i vår tid. Den sarkastiska axelryckningen åt hur stort glappet är mellan politikens förpackning och dess innehåll är oftare en väg till upphöjd apati än till engagemang.

Därför ska vi inte avfärda de stora orden utan tvärtom ta dem på det djupaste allvar. Talet till nationen berättar om aspekter som vi ser i samhället redan idag. Solidaritet i praktiken; fantastiska exempel på människors självorganisering, för att gemensamt avhjälpa materialbristen på det lokala sjukhuset, för att bistå grannen i riskgrupper med matinköpen eller elever med studierna när de måste plugga hemifrån. Kort sagt spontant ordnade insatser för att täcka upp för alla de strukturer som samhället saknar.

Talet till nationen förpliktigar – och det är bra. Vi ska alla känna att vi är involverade, att vår insats är betydelsefull. Det visar redan den ekonomiska nedgången. Alla samlade arbetsinsatser, hela den vardagliga konsumtionen, det är det som håller samhällsmaskineriet igång.

Stannar vi hemma och slutar med våra vardagsinköp skakar det allra högst upp i de finansiella elfenbenstornen. Några veckors konsumtionsstrejk och hela systemet är hotat. Nu syns vår makt, om än bara som en negation. Vi är alla samhällsbärande funktioner. Det är dags att det börjar synas i den förda politiken.

För Löfvens tal berättar om samhället vi skulle kunna ha. Om vi talar i termer av plikt så finns det nu en utbredd acceptans för en annan slags politik. Nedgången är redan här. När kvartalskapitalismen återigen visar att den inte ens förmår ställa in vinstutdelningar så finns ett tillfälle att slutligen göra upp med den. Till och med borgerliga opinionsbildare upprörs över ett system som i nödens stund låter kortsiktig profit gå före precis allt annat. När hela samhället befinner sig i kris ser vi vilken som verkligen är den tärande sektorn. Det som gynnar kapitalet gynnar inte oss.

Hela samhällsstrukturen skriker efter stimulans, upprustning och omfördelning. Låglöne-träsket behöver regleras upp för att minska utsattheten, bostadspolitiken måste göras om för att människor ska kunna bo till en rimlig kostnad, inte bara för individens utan för hela samhällets skull.

Vi vet att Löfven aldrig skulle backa upp sina ord med den politik som krävs. Den politik Löfven antyder men aldrig kommer vara beredd att konkretisera kan idag bara bedrivas ur opposition. Det faller på oss att kämpa för den.

Bankerna nobbar samhällskontraktet

Carolina Sundell

Internationalen 26/3 2020

- ▶ Pandemin slår hårt mot samhällsekonomin
- ▶ Staten riktar in sig på att rädda bankerna
- ▶ Dags att tala om den höga skuldsättningen

I Coronakrisens spår har Sverige utsatts för en första varselvåg, och vi ser ett överhängande hot om konkurser över hela landet. Samtidigt väljer Riksbanken och politikerna att ignorera den historiskt höga skuldsättningen i Sverige. Istället prioriteras lån till storbankerna och köp av värdepapper. Det framgår nu att staten ser som sin huvuduppgift att rädda affärsbankerna och näringslivet.

I tider av kris visar det sig tydligt vem som styr. Finansdepartementet har mandat att styra över de finanspolitiska åtgärderna och stimulering av ekonomin som enligt nationalekonomer bör göras i samklang med centralbankens ordinerade medicinering. Finansdepartementet är demokratiskt förankrat och Riksbanken är självständig sedan 90-talet och där med ansvarsbefriade. Riksbanken rapporterade nyligen i ett pressmeddelande att de avser utöka sina köp av värdepapper med 300 miljarder. Det handlar främst om köp av bostadsobligationer. Riksbankschefen Stefan Ingves är oroad för bostadsobligationerna vilket är föga förvånande, då obligationerna är kopplade till bostadsmarknaden som i sin tur är sammankopplat med betalningsmedlet, den svenska valutan.

Under denna oroliga tidsperiod meddelar Nordea att de stoppar amorteringar för vissa kunder, men räntebetalningar fortsätter. Skuldberget ligger kvar på samma nivå, svenska hushåll har en skuldkvot som visar att skulderna är flerfaldigt större än nettoinkomsterna enligt Finansinspektionens statistik. Siffrorna speglar att majoriteten inte klarar av inkomstbortfall. Dessa visar även att skulderna till stor del består av bolån. Sverige har en av västvärldens högsta privata skuldsättningar.

Styrning av ekonomin visar sig svår att upprätthålla och i förlängningen blir det problematiskt för staten att hedra samhällskontraktet på ett demokratiskt vis när en mellanhand, affärsbankerna, kilat sig in mellan medborgarna och företagen å ena sidan och Riksbanken å den andra.

Maktförhållandet blir tydligt, det framgår att finansdepartementets och Riksbankens påtänka åtgärder inte går att genomföra utan privata banker. Detta eftersom privata banker är de som utfärdar landets officiella betalningsmedel i samband med kreditgivning och staten inte har någon direkt kanal för att pumpa ut statliga pengar i systemet.

Den penningpolitiska åtgärden som Riksbanken lyfter fram i denna timme av en påtalad kris, är att ge ett lån till affärsbankerna på 500 miljarder kronor. Riksbankschefen själv kallar lånet för ”gratispengar”. Detta räntefria lån säger Riksbanken att de utfärdar till bankerna för att bankerna ska förse företag med nödkrediter. Samtidigt åskådliggör Riksbankens handlande dess svaga maktställning gentemot bankerna. Det blottlägger att staten inte har någon direktkanal för att förse vare sig svenska folket eller företag med svenska kronor. Istället måste de nyttja en mellanhand. Bankerna som är mellanhanden med nuvarande system kommer inte att förse företagen med skuldfria statliga pengar utan istället motsatsen; skuld- och räntebärande bankpengar till samhället.

Lånet som Riksbanken utfärdar skiljer sig på en annan punkt från vanliga lån, den kommer med enbart ett direktiv och inga villkor ställs på var pengarna faktiskt skall gå.

Bankerna kan dock få en straffränta på 0,2 procent om inte en femtedel av bankernas utlåning ökat. Lånet består av centralbankspengar som aldrig kommer lämna Riksbankens system, det är så kallade reserver. Detta i en stund då storbankerna har mer än 400 miljarder i tillgångar hos Riksbanken.

När Riksbanken delegerar sitt ansvar till bankerna, hamnar samhällsansvaret ännu en gång hos privata aktörer vars intressen i första hand är vinstorienterade. Riksbankens ledning förlitar sig på att bankerna ser till det allmännas bästa. Men privata banker står till svars för sina handlingar inför aktieägarna, inte samhället. Tidningen Affärsvärlden rapporterar mer än en vecka efter lånet blivit tillgängligt, att storbankerna nobbar lånet som är avsett att hjälpa små och medelstora företag och att de inte har något intresse av att nyttja det. Bankernas överordnade ställning leder till att de inte behöver lyssna på Riksbankens tjänstemän. Efter bankernas möte med Stefan Ingves och påtryckningar valde de till slut att ta emot 60 miljarder av det totala beloppet.

Bostadsbubblan kan när helst spricka när de skuldsatta inte kan amortera eller tillgångsvärdena börjar falla. Om den uppumpade bubblan skulle spricka menar flera ekonomer att det skulle vara fördelaktigt för affärsbankerna om bostadsobligationerna låg på Riksbankens balansräkning snarare än på bankernas. Köp av bostadsobligationer är således den enda hållhaken som Riksbanken har på bankerna, när politikerna lämnat över skapandet av valutan till bankerna och all makt som följer med penningväsendets styrning.

I USA har Donald Trump givit finansminister Steven Mnuchin i uppgift att titta på möjligheterna att ge pengar till befolkningen, det talas om 1000 dollar till varje medborgare och Bank of England överväger samma typ av insats. I Sverige talar inga folkvalda om pengar direkt till folket som en åtgärd när industrin varslar. Istället fort sätter staten att hoppas på att bankerna ska rädda samhället.

Låt oss skydda våra liv och inte deras profiter!

Fjärde internationalens byrå

Internationalen 27/3 2020

Coronaviruspandemin är ett dramatiskt sjukvårdsproblem, som förorsakar ett enormt mänskligt lidande. I Västeuropa är sjukvårdssystemen redan på gränsen till att kvävas. Om pandemin får massiv spridning i länder i det globala syd, vars redan svaga och mycket sköra offentliga sjukvårdssystem har undergrävts fruktansvärt av 40 års nyliberal politik, så kommer antalet döda att bli mycket högt. Det skriver Fjärde internationalens byrå.

Det är redan den allvarligaste pandemin på ett sekel. Även om det är svårt att beräkna hur många som dog på grund av den så kallade Spanska

sjukan 1918-1919, så var antalet enormt och drabbade framförallt unga vuxna. Dess konsekvenser blev särskilt svåra eftersom den kom direkt efter Första världskriget. Den snabba spridningen av COVID-19-pandemin kan förklaras speciellt av den försvagning av folkens motståndskraft som den nyliberala ordningen och den ökande osäkerheten har orsakat, i ett system med ökande internationell handel på grund av den kapitalistiska globaliseringen, allmän kommersialisering och profitternas företräde.

Detta nya coronavirus upptäcktes så sent som i november 2019 i Kina. Läkare och vetenskapsmän som försökte slå larm tystades till en början ner och förtrycktes. Om Kinas Kommunistiska Parti hade reagerat direkt kanske risken för en epidemi kunde ha kvävts i sin linda.

Politiken att förneka faran är inte unik för den kinesiska regimen. Donald Trump i USA hånade det "utländska viruset". Jair Bolsonaro förkunnade, när Brasilien redan är dränkt i en pandemi, att "det är hysteri att förbjuda fotbollsmatcher" och trotsade sjukvårdsmyndigheternas lagar och riktlinjer för att delta i en demonstration mot domstolar och parlament.

Till en början förespråkade Boris Johnson i Storbritannien "flockimmunitet" (att låta viruset sprida sig så att epidemin fritt kunde nå sina inbyggda gränser, när ungefär 70 procent av befolkningen har blivit infekterad). Han tvingades ändra detta hjärtlösa och farliga förhållningssätt. Belgiens premiärminister Sophie Wilmès slog under lång tid dövörat till för alla varningar. Den franske presidenten fyllde inte på de strategiska lagren (skyddskläder och produkter...) när de första fallen uppträdde i januari 2020.

Regeringarna i de lindrigt påverkade länderna i Östeuropa lär inte av erfarenheterna av sjukvårds krisen i kontinentens västra delar. EU har inte lyckats organisera ens den mest grundläggande solidaritet med det hårt drabbade Italien, trots att det inte ens produceras skyddsmasker i landet... Huvudskälet till detta dröjsmål är att regeringarna inte vill riskera den ekonomiska verksamheten och rörelsen av varor, och därför ägnar minsta möjliga resurser åt att skydda befolkningarna. Strävan att fortsätta åtstramningspolitiken under kapitalets offensiv mot arbetarna och skrällen för en konjunkturedgång, har varit starkare än att bevara folks hälsa.

Trots den medicinska och vetenskapliga forskningens mycket snabba utveckling är det för tidigt att förutsäga utvecklingen av SARS-CoV-2-viruset: kommer det att vara känsligt för när bättre väder kommer till norra halvklotet och kommer sjukdomen att gå tillbaka? Kommer det att mutera och kommer det i så fall att bli mer eller mindre elakartat? Spridningen av sjukdomen från Kina har gått från öster till väster (inklusive Europa, Iran och USA), där förhållandena har varit gynnsamma. Men viruset finns nu också i söder där det skulle kunna tillväxa, till exempel vid nästa årstidsväxling, innan det återkommer med förnyad styrka till

norr. Det kommer att ta tid att utveckla ett vaccin. Det vore oansvarigt att förvänta sig att COVID19-sjukdomen kommer att dö naturligt på kort sikt.

Viruset sprider sig mycket fort. Utan rutinkontroller är förhållandet mellan bevisade infektionsfall och antalet drabbade personer okänt, men farligheten är väl fastslagen. Sjukdomens dödlighet kan variera från land till land. Det sägs att den är godartad i 80 procent av fallen, allvarlig i 20 procent, inklusive mycket allvarlig i 5 procent och dödlig i omkring 2 procent av fallen. De äldsta eller de sjukaste är inte de enda som är i allvarlig fara. Allt yngre människor hamnar i intensivvård när epidemin exploderar.

Traditionella media och regeringarna koncentrerar sig på skillnader i dödlighet efter ålder, men de är noga med att inte uppmärksamma klasskillnader och hur dödlighet på grund av coronaviruspandemin kommer att påverka människor beroende på inkomst och välstånd. Karantän eller tillgång till intensivvård när du är 70 år och fattig är inte alls samma sak som när du är rik.

Det finns inga antikroppar mot det nya coronaviruset i befolkningen. Behandlingen av de svårt sjuka är tung och kräver den allra senaste utrustningen och utbildad, kunnig medicinsk personal. Utan detta (eller om sjukhusystemen översvämmas) kommer många patienter som går att bota ändå att dö. Om 4 miljarder människor smittas och inte drastiska åtgärder vidtas, så kommer 80 miljoner människor att dö.

COVID-19-pandemin ska därför tas på stort allvar av alla progressiva stridbara nätverk, inklusive våra organisationer. Varhelst epidemin utvecklas måste mycket beslutsamma åtgärder för att hindra den och skydda befolkningarna vidtas och det måste prioriteras över den kapitalistiska ekonomins funktionssätt. Alla länder måste dra lärdomar från de länder som drabbades först för att förbereda pandemins möjliga utveckling och genomdriva verkliga förebyggande åtgärder från regeringarna.

På grund av bristen på förberedelser tvingas regeringarna i de flesta drabbade länderna hantera bristsituationer och de gör ibland nödvändigheten till en dygd. Där de finns måste förebyggande planer förstärkas och där de inte finns måste de upprättas.

Dessa planer måste förbereda en omorganisering av sjukvårdssystemet i sin helhet och mobilisera alla nödvändiga resurser i händelse av en epidemi och i synnerhet omedelbart utöka personalen inom den redan allvarligt underbemannade sjukvården.

Sjukhus har utsatts för upprepade budgetnedskärningar, försvagats eller till och med privatiserats trots att de är en av grundpelarna i kampen mot en epidemi för att hantera tung vård. Privata vårdinrättningar, medicintillverkning och produktion av medicinsk utrustning måste exproprieras under offentlig och samhällelig kontroll. Den spanska regeringen har vidtagit åtgärder för att exproprieras privata sjukhussängar.

Strategiska lager av skyddskläder, alkogeler och testutrustning måste prioriteras för sjukvårdsanställda, andra oumbärliga arbetare och för befolkningens riskgrupper.

Förebyggande planer innefattar också medicinsk och vetenskaplig forskning. Men på grund av åtstramningarna har även forskningsresurserna skurits ner eller tagits bort, speciellt för coronavirus. Alla privata företag som arbetar på detta område måste nationaliseras under offentlig och samhällelig kontroll.

Syd Korea har visat hur användbart det är med masscreening för att förstå epidemins dynamik och ingripa så tidigt som möjligt. Men budgetbegränsningar har inneburit att lagren av dessa test inte har hållits aktuella ens när de har funnits vilket har skapat dramatiska situationer. I en bristsituation måste skyddsmedel prioriteras för sjukvårdspersonal, som ändå kan uppleva att de och deras hushåll har för lite utrustning.

Boendeförhållanden måste garanteras genom att skjuta upp betalning av hyror, amorteringar och samhällsservice. Alla vräkningar måste omedelbart stoppas, härbärgen med alla nödvändiga bekvämligheter måste byggas för hemlösa, och tomma hus exproprieras så att inte folk lämnas i hälsofarliga byggnader. Människor som bor på gatan kan inte isolera sig eller isoleras.

Den kommande ekonomiska och sociala krisen har utlösts av pandemin, men förberetts av de problem som har ansamlats i den kapitalistiska ekonomin och får inte bli anledning till en ytterligare koncentration av rikedomar och ödeläggelse av sociala rättigheter. Istället måste progressiva krafter pressa på för lösningar som grundar sig på en omfördelning av resurser och det gemensamma bästa.

Med tanke på den allt större epidemin måste slutligen mycket strikta åtgärder vidtas för att begränsa de sociala kontakterna och resandet och således drastiskt minska de ekonomiska aktiviteterna. Därför måste planerna inbegripa massiv hjälp till befolkningen för att förhindra en ökad utarmning och säkerställa att ingen blir utblottad i tider av sjukvårdskris. Det måste gälla både löne- och självständiga arbetare. Kostnaderna för dessa begränsningar ska bäras av höjda skatter på vinster och företagens inkomster och på stora förmögenheter.

Vi måste kräva att myndigheterna vidtar alla nödvändiga åtgärder för att skydda befolkningens hälsa och sociala välfärd, men inget vore farligare än att bara lita till dem. Det är oundgängligt med en självständig mobilisering av samhällsaktörerna.

Arbetarrörelsen måste kämpa för att all onödig produktion och onödiga transporter upphör, att säkerställa att maximal säkerhet för hälsan respekteras på de viktigaste arbetsplatserna och att arbetarnas inkomster och avtal upprätthålls helt och fullt i händelse av hel- eller deltid-arbetslöshet. Det har redan förekommit strejker som kräver att arbetsplatser som utför oviktig produktion, såsom bilar, ska stängas, till exempel på Mercedes Benz, Vitoria i Baskien. På andra ställen har outhärliga arbetare på sjukhus i Frankrike eller sophämtning i Skottland agerat för att kräva bättre säkerhetsförhållanden.

Lokala organisationer har en avgörande roll att spela på många nivåer. De hjälper till att bryta den isolering folk kan befinna sig i, i synnerhet kvinnor, som sannolikt tvingas ta på sig en ännu tyngre börda för att sköta hem och barn under perioder av isolering. Genom att bekämpa rasism, främlingsfientlighet och hbtq-fobi kan de säkerställa att personer med osäkra arbetsförhållanden, migranter och diskriminerade minoriteter inte utestängs från de skydd de har rätt till. De kan hjälpa kvinnor för vilka isolering innebär att de spärras in med en våldsam make. De kan se till att vardagliga gester för att få "social distans" respekteras.

I olika länder, Storbritannien, Nederländerna, Frankrike, finns många exempel på gräsrotsorganisationer på grannskapsnivå, för ett kvarter, för de som kan hjälpa och de som behöver hjälp (äldre, handikappade, de i karantän), har kontaktat varandra, ofta för första gången. I Italien har grupper, utöver praktisk hjälp, samlats för att bryta den sociala isoleringen och visa solidaritet med hjälp av massiv allsång från sina balkonger.

Sociala rörelser måste kunna lita till oberoende medicinska och vetenskapliga experter för att veta vilka åtgärder som är effektiva och outhärliga och uppmuntra ett internationellt utbyte. Läkare och forskare måste samarbeta med dem.

Slutligen är de sociala rörelsernas egenaktivitet en oersättlig demokratisk garanti. Makt-havarnas auktoritära styre kan i tider av sjukvårdskris förstärkas i effektivitetens namn. Mot denna dominerande trend måste vi ställa bredast möjliga enade mobiliseringar.

En pandemi utgör en viktig prövning för ett samhälle. Situationen i Lombardiet i norra Italien är en dramatisk illustration av vad som händer med den förhärskande samhällsordningen.

Lombardiet är ett av Europas rikaste områden med ett av de bästa sjukhussystemen, som dock har försvagats av den nyliberala politiken. Det dränks nu i en så våldsam flod av allvarligt sjuka patienter att akutläkarnas förbund har givit order om att sortera patienter och bara behandla de med längsta förväntade livslängd och lämna de andra att dö.

Detta är inte en engångssituation, som när räddningspersonal efter en olycka med flera offer måste avgöra vilka som ska behandlas först, utan ett systemfel som kunde ha undvikits om sjukvårdspolitiken hade varit en annan. I fredstid gör bristen det nödvändigt att använda krigsmedicin som ger upp försöken att rädda alla! Det är ett fruktansvärt sammanbrott av solidariteten som äger rum i en av världens mest ekonomiskt och sjukvårdsmässigt utvecklade regioner – och som imorgon kan hända på andra ställen i Europa.

Frågan är inte om COVID-19-pandemin kommer att ”normalisera” sig imorgon utan till priset av hur många döda, av hur stora samhällsomvälvningar. Det är en återkommande fråga, eftersom vi lever i en tid då vi har fått se stora epidemier återvända (SARS, AIDS, H1N1, Zika, Ebola ...). Den kroniska sjukvårdskrisen kombineras idag med en global ekologisk kris (den globala upphettningen är en av sidorna), ett permanent krigstillstånd, instabilitet i den nyliberala globaliseringen och kapitalets finansialisering, skuldkris, ökande osäkerhet och sönderfall av samhällsväven, uppkomst av alltmer auktoritära regimer, diskriminering, rasism och främlingsfientlighet.

För att bekämpa sjukvårdskrisen krävs konkret kamp mot de multinationella företagens och läkemedelslobbys diktatur, eller kamp mot jordbruksindustrin genom att mot den ställa bönders ekojordbruk och ekologiska skogsbruk som gör det möjligt att återuppbygga balanserade ekosystem. Det krävs att stadsreformer genomdrivs för att få slut på ohälsosamma megastäder. Överhuvudtaget kräver det att ställa profitens logik mot logiken om gratis vård: varje sjuk person måste behandlas gratis, oavsett deras sociala status... Våra liv är värda mer än deras profiter.

Ekosocialismen utgör alternativet till det kapitalistiska samhällets internationella kris. Svaret på sjukvårdskrisen bör vara mobiliseringar tillsammans med andra kampområden för att uppnå detta alternativ.

En sådan enighet mellan den ekosocialistiska, feministiska och arbetarkampen måste ha som mål att avskaffa det kapitalistiska system som dödar oss och planeten, och istället bygga upp ett nytt samhälle.

Fjärde internationalens byrå

Översättning: Göran Källqvist

Nyliberalismens krasch och slutet för en era

Håkan Blomqvist

Internationalen 27/3 2020

Den nyliberala världsordningen kraschar mitt för våra ögon. Som om inte klimatkrisen vore nog punkterar Coronapandemin inte bara aktiebubblor utan hela den marknadsextremism – en gång i världen kallad laissez fair-kapitalism – som präglade de senaste fyrtio årens utveckling. När till och med Frankrikes Emmanuel Macron, nyss prototypen för marknadsliberala politiker, manar till ifrågasättande av ”den utvecklingsmodell som vår värld följt i decennier”, kan slutet på en politisk era anas.

I krisen och det tvingande behovet av omprövning regnar åsikter och perspektiv, från alltmer dumstrutsförsedda förnekare till slitande vårdpersonal som trots brist på allt söker rädda varje liv. Här återfinns de som konspiratoriskt tror att viruset planterats av amerikanerna eller

utvecklats av kinesisk militär och förs vidare av 5G – och de som inte förstår att världen förändrats. Miljontals människor dog ju inte bara i Spanska efter första världskriget utan också i Asien på 1950-talet och Hongkonginfluensan i slutet av 1960-talet. I Sverige smittades den gången över trehundra tusen – och Anita Lindblom ställde in på Hamburger Börs ... Varför detta ståhej?

Och nu, i karantänernas, nedstängningarnas och massvarslens spår, höjs hårdnande röster. Vad är en procents döda mot ekonomisk världskris – med allt elände en sådan för med sig? Jo, ganska många tiotals miljoner offer i en värld av megastäder, mobilitet, flyktingströmmar och lägerbefolkningar, av bostadslöshet och utsatta människor vid sidan av ihjälspårade – eller aldrig ens uppbyggda välfärdssystem och sönderslitna, utsålda vårdapparater.

Även vänsterfolk sliter med olika uppfattningar om omedelbart nödvändiga akutåtgärder mot smittspridning. Det tillhör det mänskliga. Det omänskliga däremot är en samhällsmodell som nonchalerat alla varningar, avskaffat alla buffertar och övergett vårt gemensamma samhällsansvar för profitjaktens skull. ”Det som denna pandemi visar är att våra gemensamma tillgångar och tjänster bör stå fria från marknadens lagar. Att så i grunden delegera vår livsmedelsförsörjning, vårt beskydd, vår förmåga att ge vård, våra levnadsvillkor, till andra det är galenskap.” För Macron är orden retorik, men det är hög tid för oss alla att övervinna galenskapen. Människans levnadsvillkor kan inte delegeras till ”marknadens lagar”, det framgår med dödlig säkerhet under pandemin och kommer att stå än mer klart när världsekonomin ska återuppbyggas.

Det är just för en tid som denna de socialistiska erfarenheterna behövs, både för att bidra till lösningar och undvika misslyckanden, sätta behoven före vinstjakten, demokratiska rättigheter mot lockande despotism, internationalism mot nationalistisk backlash.

I den kaotiska skarven mellan det som nu går sönder och det som ska komma är ingenting självklart – eller ännu avgjort.

Offensiv

Är smittskyddsåtgärderna tillräckliga för att inte bli ett nytt Italien?

Jonas Brännberg

Offensiv 25/3 2020

Efter ett mycket tveksamt agerande från Folkhälsomyndigheten i början av epidemin och stor kritik från andra forskare har nu många åtgärder vidtagits för att minska smittspridningen. Både på individuell nivå och bland organisationer har också mer omfattande restriktioner genomförts än vad Folkhälsomyndigheten har rekommenderat. Frågan är om det är tillräckligt för att den krisande svenska vården ska klara belastningen av ett ökat antal sjuka coronapatienter?

En ”game-changer” i hanteringen av pandemin i världen, men framför allt i Storbritannien och Sverige som tills dess haft minst smittbegränsande åtgärder, var den rapport som brittiska forskare publicerade den 16 mars.

30 forskare vid Imperial Colleges ”Covid-19 response team” använde sig av hittills kända uppgifter om coronavirusets smittsamhet, dödlighet, hur många som blir allvarligt sjuka med mera för att göra en modell för epidemins utbredning i Storbritannien och USA.

Även om osäkerheten i denna typ av modeller är stor var resultatet skrämmande. Med den brittiska (och svenska) regeringens strategi av att bara mildra utbrottet något för att ”platta ned kurvan” skulle vårdens resurser behöva vara åtta gånger större än idag för att kunna vårda

alla patienter (utan åtgärder skulle det behövas 30 gånger mer sjukvårdsresurser än idag). I Storbritannien skulle detta scenario enligt rapporten kanske innebära 250 000 döda.



Bristen på tester ute i samhället gör det mycket svårare att hantera epidemin (Foto: Johan Sand).

Dagarna efteråt beslutade den brittiska regeringen att stänga skolor och förskolor (utom för barn till arbetande med samhällsbärande yrken), universitet, barer och pubar och uppmanade till social distansering, inte bara för äldre. Om någon blir sjuk ska hela hushållet isolera sig i 14 dagar, förutom att den sjuka ska vara hemma.

Nyligen förbjöds även alla samlingar på mer än två personer och många affärer har tvingats stänga.

Några dagar efter den brittiska rapporten presenterade forskare vid Umeå Universitet en liknande modellanalys för svenska förhållanden med samma resultat – de få intensivvårdsplatserna som finns riskerar att bli totalt överväldigade om inte epidemin trycks ned ännu mer.

Sedan dess har fler åtgärder tagits; de allmänna råden har skärpts, gymnasieskolor och universitet har stängts, uppmaningar om att inte resa inom landet om inte absolut nödvändigt, samt att det betydligt allvarigare tonläget har gjort att människor och organisationer i praktiken infört social distansering långt innan rådet kom den 24 mars – inte bara de över 70 år.

Vad som gör det mycket svårare att hantera epidemin är bristen på tester ute i samhället, vilket gör att det tar lång tid att se om åtgärder får effekt.

”Givet att den mest systematiska övervakningen [av epidemins spridning] sker på sjukhus, innebär den generella tiden från infektion till sjukhusvård att det blir 2-3 veckors fördröjning från det att åtgärder införs tills effekten syns på sjukhusen”, förklarar den brittiska rapporten. Bristen på skyddsutrustning och tester riskerar också att sprida epidemin till riskgrupper. Asymptomatisk (smittade utan symptom) vård- och äldreomsorgspersonal riskerar att sprida smittan till patienter och brukare när inga tester görs. Bristen på munskydd och annan

skyddsutrustning gör att vårdpersonal kan smittas av patienter och brukare och sprida smittan vidare.

I SVT:s Agenda i söndags var statsepidemiolog Anders Tegnell återigen optimistisk, eftersom antalet patienter i behov av sjukhusvård inte hade ökat nämnvärt under helgen. Om detta är ett uttryck för att smittskyddsåtgärderna börjat få den effekt man hade hoppats på eller om det återigen är en felbedömning från Tegnell och Folkhälsomyndigheten återstår att se. Tisdag den 24 mars är antal nya smittade återigen den högsta hittills.

Just nu är det oklart om smittspridningen har bromsats upp i Sverige. Om epidemin fortsätter att växa snabbt de närmaste dagarna måste omedelbart fler åtgärder sättas in, framför allt att stänga alla icke samhällsnövändiga arbetsplatser med full lön för de anställda, samt be hushåll där någon har sjukdomssymptom att sätta sig i karantän i två veckor från det att personen först har uppvisat symptom.

Att stänga förskolor och skolor kan också bli nödvändigt, även om dessa åtgärder får många negativa konsekvenser och att de måste vara öppna för barn till föräldrar med samhällsbärande jobb.

Från djurmarknaden i Wuhan och KKP-regimens döljande av smittan till nedmonterad vård samt en nonchalant och senfärdig reaktion i Europa är det den kapitalistiska logiken som har skapat denna världsomspännande kris. Bara ett brott med denna logik kan minimera effekten på hälsa och ekonomi för vanligt folk.

Akut behov av ett socialistiskt vårdskifte

Arne Johansson

Offensiv 25/3 2020



Rättvisepartiet Socialisterna har under årtionden kämpat tillsammans med andra mot vårdnedschärningar, vinster i välfärden och privatiseringar i diverse kampanjer (Foto: Natalia Medina).

Coronakrisen visar hur tre årtionden av åtstramningar och privatiseringar enligt nyliberala idéer om New Public Management, vårdvalssystem och Just in time-flöden enligt modell från den japanska bilindustrin har gjort den svenska vården, äldreomsorgen och försörjningen med sjukvårdsutrustning extremt illa rustad för en pandemi eller andra större katastrofer. Liksom i skolan och andra viktiga välfärdsområden har också detta gått längre än i många andra länder.

Enligt ett debattinlägg i DN av Vårdförbundets ordförande Sineva Ribeiro råder det i utgångsläget så omfattande brister i vårdpersonalens arbetsmiljö, arbetstider och skyddsutrustning att fackliga företrädare hotar med ödesdigra skyddsombudsstopp av hela avdelningar.

”Vi ser att medlemmar arbetar utan adekvat skydd på sjukhus, vårdcentraler, äldreboenden och inte minst inom hemsjukvården. Medlemmar inom hemsjukvården utsätts för orimliga smittorisker när de färdas utan skyddsutrustning från hem till hem, i bilar, i kollektivtrafiken, på cykel och till fots, mitt under pågående coronaepidemi.

Samtidigt som testkit, skyddsförkläden, masker och respiratorer inte ens räcker till de mest prioriterade gamla, sjuka eller ens personalen inom vård och omsorg har Region Stockholm gått ut med ett direktiv om att regionens läkare inte längre behöver de högst säkerhetsklassade andningsskydden, FFP3.

– Jag antar att det är för att andningsskydden är slut. Men munskydd hjälper inte friska mot smittan, det har ju Folkhälsomyndigheten gått ut med. Vi kommer nu att exponeras fullt ut, med stor risk för att vi själva blir sjuka och att vi smittar andra patienter, säger en läkare på Karolinska sjukhuset i Solna till DN.

Samme läkare är inte ensam om att reagera starkt på att Socialstyrelsen den 9 mars rapporterade att regionerna redan har eller befarar stora brister, men att underlaget av outgrundliga skäl hemlighålls som skyddsklassad information.

– Vi vet ingenting och får inte heller tala öppet om det på grund av sekretessen.

Sedan 1993 har Sveriges antal intensivvårdsplatser med respirator enligt Svensk förening för anestesi och intensivvård bantats från 4 300 till drygt 500 förra året. Det är en mer extrem minskning än i något annat land i Europa.

Stora ansträngningar görs nu för att innan epidemin tar fart på allvar försöka avvärja att vården överbelamras. Mest spektakulärt är de militära fältsjukhus från två sjukhuskompanier i Göteborg som under loppet av några dagar ska uppföras i ett tält för ett 20-tal extra intensivvårdsplatser invid Östra sjukhuset i Göteborg och ett 30-tal i Älvsjömassans lokaler i Stockholm.

Viktigare är att Region Stockholm har ställt in all planerad vård på akutsjukhusen för att frigöra läkare och sjuksköterskor. Detta skulle enligt regionen öka antalet bemannande intensivvårdsplatser från bara 90 i utgångsläget med 50 procent, med sikte på en snar fördubbling.

Men utgångsläget var uselt. I Stockholm hade akutsjukhusen strax innan pandemin beordrats att varsla mer än tusen läkare och undersköterskor, trots att stora akutsjukhus flera gånger har tvingats gå upp i stabslägen på grund av bristen på personal. Även om inga hade hunnit sägas upp hade redan många hunnit sluta.

Före virusutbrottet hade intensivvården i flera regioner redan en belägningsgrad över 100 procent, där en överkapacitet på 10-15 procent skulle behövas även för normala toppar. Det har inneburit en helt oacceptabel risk för en katastrofal vårdinfarkt vid en pandemi, som den vi nu ser.

Frågan är öppen hur långt den fördubbling av landets intensivvårdsplatser som nu skakas fram kommer att räcka.

Nästa fråga är till vilken kvalitet och till vilket pris för patientsäkerheten i all övrig vård detta sker? Ett troligen flera månader långt undantagstillstånd inom en från början extremt underbemannad, underfinansierad, vanskött, uppsplittrad och i hög grad vinstdriven vård kommer ganska säkert att få svåra negativa konsekvenser.

Coronaviruset aktualiserar även det trängande behovet av ett nytt statligt apoteksmonopol och en ny statlig läkemedelsindustri.

Det var i kölvattnet av en lång rad nyliberala avregleringar och privatiseringar där resultatet förskräcker, som av taxi 1990, televerket och inrikesflyget 1992, posten 1993, elförsörjningen och järnvägen 1996, som även apoteken privatiserades 2008, i detta fall av regeringen Reinfeldt.

Kvar blev i stort sett bara Systembolaget som, enligt den tidigare Systembolagschefen Gabriel Romanus (dessutom tidigare folkpartist) passionerade försvar för det statliga monopolet, med sin storlek hade en överlägsen förmåga att pressa inköpspriserna från producenterna och sedan leverera en maximal valfrihet åt konsumenterna med ett unikt brett sortiment även i små orter. Detta till skillnad mot det begränsade sortiment i vanliga butiker som kunderna skulle få nöja sig med efter en avreglering. Det är kvaliteter som skulle ha behövts i dagens apotek och läkemedelsförsörjning.

Till och med Riksrevisionen varnade i en rapport 2016 för att staten inte är tillräckligt oberoende gentemot den gigantiska läkemedelsindustrin, en slutsats som också delas av medicinska experter.

Som Riksrevisionens projektledare Petra Jonvallen kommenterade:

– Det här är kända problem i forskarvärlden. Företag investerar dessutom ofta stora belopp i att utveckla ett läkemedel, vilket kan ge företagen incitament att strategiskt påverka kunskapsunderlagen.

– **Det är en bisarr** situation att vi inte längre någonstans i världen har läkemedelsutveckling utan profitkrav. Det gör att utvecklingen snedvrider mot läkemedel som kan förväntas ge de största vinsterna och bort från fattiga människors och fattiga länders folksjukdomar, kommenterade Gunnar Birgegård, professor emeritus vid Uppsala universitet, i en artikel i Aftonbladet 2017 med rubriken ”Förstatliga bolagen som gör mediciner”.

En stor del av världens läkemedelsproduktion har idag lokaliserats till länder som Kina och Indien, där ofta stora och hälsovådliga utsläpp från fabrikena vittnar om ägarnas ensidiga fokus på sina profiler.

När den akuta coronakrisen förhoppningsvis en dag är övervunnen kommer en svidande kritik att riktas mot den privatiserings- och åtstramningspolitik allt sedan 1980-talet som har bäddat för krisens vårdkatastrofer, liksom mot det fokus som det politiska etablissemanget har haft på ett icke existerande militärt hot medan all annan kris- och katastrofberedskap har satts på undantag.

Som fyra virologer hävdade i en debattartikel i DN väntar efter pandemi tio pandemi elva, tolv och tretton. Det är bara en tidsfråga, som dessutom kortas av den globala uppvärmningen och den pågående förstörelsen av vilda djurs habitat.

Rättvisepartiet Socialisterna har under årtionden kämpat tillsammans med andra mot vårdnedskärningar och privatiseringar i kampanjer som Rädda vården, Folkkampanj för gemensam välfärd och Välfärd utan vinst, liksom för den dramatiska demokratiska och

socialistiska omställning av samhället som också krävs av klimatskäl. Nu förväntar vi oss att detta ska stödjas av en mycket stark opinion.

Hur svårt skulle det vara att snabbt bygga upp tillräckligt stora lager av skyddsutrustning, respiratorer, läkemedel och intensivvårdspatser om folkhälsan skulle prioriteras före vinstintressen och budgettätstramning?

Rättvisepartiet Socialisterna och Offensiv står för:

- **Facklig kamp för full kompensation till drabbade. Smittskydd och omställning av verksamheter** efter behoven. 100 procent i sjukpenning, VAB, smittbärrpenning och permitteringspenning.
- Bygg omedelbart ut smittskyddet för vård- och äldreomsorgspersonal och andra utsatta arbetargrupper. Statlig produktion av skyddsutrustning och tester NU – ta över nödvändiga resurser från privata företag.
- Gratis vård till alla som vistas i Sverige – tillgång till vård är en mänsklig rättighet.
- Att stanna hemma förutsätter ett hem. Nej till alla vräkningar – bostäder åt alla! Hyresfria månader för hyresgäster för att kompensera i krisen.
- Massiv statlig satsning på att förstärka arbetet med smittspårning, virustester, desinficering och fri tillgång till handsprit på alla offentliga platser, kollektivtrafik och så vidare. Ställ om militära resurser till civila för dessa uppgifter.
- Utökad virustest till alla misstänkta fall så att hela hushållet kan sätta sig i karantän.
- Höj statsbidragen till regioner och kommuner med 50 miljarder NU till vård och omsorg i offentlig ägo utan vinstintresse. Stoppa alla nedskärningsplaner omedelbart och utveckla krisplaner under kontroll av vårdpersonal och fackföreningar för att snabbast möjligt kunna bygga ut vårdkapaciteten. Riv upp avskaffad värnskatt och RUT-avdrag – låt de rika betala.
- Tjänstledigt och ekonomiska incitament för sjukvårdsutbildade som har valt att jobba med annat, men som kan tänka sig att tillfälligt eller mer långsiktigt jobba i vård eller omsorg.
- Stoppa dränering av resurser genom marknadslösningar i vården – ta omedelbart över all privat, vinstdrivande verksamhet i offentlig ägo. Styr om från marknadstänk och byråkrati till vård. Nej till New Public Management och ”Just-in-time”.
- Förstatliga läkemedelsbolag, produktion av skydd och medicinsk utrustning för en planering av verksamhet efter akut behov idag och efter samhällets långsiktiga behov.
- Riv upp oroande inskränkningar i demokratiska rättigheter som riskerar att permanentas – försvara strejkrätten.
- Inför rätt för anställda på icke samhällsbärande arbetsplatser att arbeta hemifrån alternativt att vara lediga med full lön i områden med virusutbrott.
- Stäng skolor, åtminstone i områden med smittspridning i samhället – med bibehållen fritidsverksamhet för barn med föräldrar med samhällsbärande jobb inom t ex vården och för barn som särskilt behöver det.
- Inga uppsägningar eller lönesänkningar med coronaviruset som ursäkt. Facklig vetorätt mot varsel och organisationsförändringar. Nej till statligt stöd till storföretag med fulla kassakistor – statliga pengar ska gå till verksamhet och anställda. Hota med strejk för att stoppa alla aktieutdelningar. Stöd till småföretag, idrotts- och kulturbranschen istället för miljardbidrag till storbanker. Inför kortare arbetstid med full lön och fortbildningsmöjligheter om det uppstår brist på arbete.
- Kamp mot all rasistisk nationalism och sexism. Arbetarrörelsen måste stå för enighet, internationell solidaritet och självständig arbetarkamp mot klasspolitiken som låter arbetare drabbas medan storföretagen får miljarder.
- Stoppa tvångsutvisningar – amnesti för alla flyktingar. Omvandla alla uppehållstillstånd till permanenta – uppehållstillstånd kan inte baseras på inkomstförsörjning när ekonomin krisar.

- Flygindustrin och andra fossilindustrier är inte hållbara även efter ett coronabrott. Använd krisen för att förstatliga flygbolag, vidareutbilda anställda och ställa om till hållbara transporter. Gratis kollektivtrafik är redan tillfälligt införd på Stockholms bussar och bör utvidgas till hela sektorn. Påbörja genast en liknande klimatomställning vad gäller matproduktion, varuproduktion, energisystem, gruvnäring med mera.
- Avskaffa kapitalismens vinstjakt, rovdrift på människor och natur, toppstyrning och hemlighetsmakeri, som har gett viruset fritt spelrum och lagt grunden för dagens kris.
- Demokratisk socialistisk planering av ekonomin, där människors hälsa och välmående och ett hållbart förhållande till naturen prioriteras framför vinstintressen hos en liten superrik maktelit.

Ställ om produktionen

Elin Gauffin

Offensiv 25/3 2020

Från en vecka till en annan har plötsligt saker som dragits i långbänk under årtionden och ansetts ogenomförbara plötsligt blivit möjliga och genomförs. Rättvisepartiet Socialisterna kommer att följa detta noga och utveckla vårt program allt eftersom.

Transporter

Flygindustrin och bilindustrin är kända klimatbovar som måste ställas om för att minska utsläppen av CO2. Dessa två industrier står nu i stort sett stilla. Det har påbörjats en snabbutbildning så att kabinpersonal ska kunna jobba inom vården. Hundratals av SAS 10 000 permitterade har anmält intresse. Bilfabriker och lastbilsfabriken står stilla.

En arbetsuppgift som borde sättas igång direkt är arbetarnas egna forskningsprojekt på hur fabriken kan ställas om till hållbar produktion. Kan de producera fordon och järnvägsfordon för kollektivtrafik?

Några Scaniaanställda har börjat jobba hos respiratortillverkaren Getinge.

Rättvisepartiet Socialisterna har sedan tidigare en kampanj för gratis kollektivtrafik. Vi är glada att Stockholms bussar nu temporärt har införd detta då påstigningen sker i mitten av bussen och utan blipp. Detta borde permanentas och utvidgas.

Turistnäringen

Hotellen står tomma. I veckan har ett samarbete startats mellan hotellkedjan Nordic Choice och mataffären Lidl; hotellpersonal byter bransch när mataffärer behöver anställa fler. I jämtländska Krokoms snabbutbildas hotellanställda för att börja jobba i hemtjänsten.

Andra hotell har meddelat att de är öppna för att fungera som övernattningslokaler för militärer och andra som nu behöver logi när de ska rycka in inom vården.

Precis som under skogsbränderna sommaren 2018 ställer alla upp. Hotellen borde också fungera som bostäder till alla hemlösa. Det kan vara en fråga om dagar till en situation där alla måste hålla sig hemma. Det förutsätter att en har ett hem. Och bostad åt alla behöver vara en förutsättning för varje samhälle som ska stå för någon sorts humanism, även efter coronakrisen.

Matproduktionen

Under den globala kapitalismen har en skadlig jakt på de lägsta lönerna gjort att vissa varor transporteras flera varv runt jorden innan de når matvarudisken. Det är ett resursslöseri utan dess like att en fisk ska skickas till ett annat land för att rensas, till ett tredje land för att flås, ett fjärde för att paketeras och så vidare.

Nu kan dessa transporter inte genomföras som förut och köerna av lastbilar vid de europeiska ländernas gränser är många mil långa. Att coronaviruset först uppstod på en djurmarknad är också en viktig tankeställare kring djurhållningen.

Krisen borde bli väckarklockan som avskaffar denna rovdrift på djur och miljö. Lokalt producerad mat, begränsning av köttkonsumtion och en djurhållning som är så skonsam för djuren som det går är även det som är bäst för människors hälsa.

Arbetstiden

Det genomförs masspermitteringar. Man kan få behålla jobbet, men på minskad arbetstid och med något minskad lön. Det visar att det är fullt möjligt att dela på jobben. 6 timmars arbetsdag har länge varit ett krav inom arbetarrörelsen; det är över hundra år sedan arbetstiden förkortades sist.

Stressen i arbetslivet är en av de största hoten mot folkhälsan. Nu behöver vi att dela på jobben, för att minska stressen och arbetslösheten. Dock ska det vara med bibehållen lön, för att det ska gå ihop för löntagarna. Alla som jobbar måste också ha säkerhet. Det är tusentals inom hotell- och restaurangbranschen, handeln med mera som nu blir av med jobbet och inte ens får a-kassa för att de inte hade fasta jobb.

Välfärden

I ett slag har det som förut ansågs vara arbeten med mycket stress och dålig karriärutveckling blivit arbeten som människor står och applåderar på balkongerna varje kväll.

RS har länge stått för att det behövs 200 000 nya jobb inom välfärden. Siffran behöver höjas då den är gjord på gamla beräkningar. Inriktningen är densamma. Vi behöver en helt annan sorts ekonomi som sätter välfärden för alla först.

Patent

Patent förhindrar samarbete och utveckling och bör skrotas. I ett konferensrum på Mälar-sjukhuset i Eskilstuna sitter 15 personer och tillverkar 1 000 skyddsvisir per dag av overheadplast, resårband och dubbelhäftad tejp. Liknande tillverkning sker på Karolinska Institutet. De bryr sig inte om några patent.

Arbetardemokrati

Nu sker en viss omställning top down, delvis med militäriska inslag och uttalat temporärt. Vi kan inte lita ett ögonblick på denna stat som mitt i krisen ger 1 000 miljarder kronor till banker och storföretag och bara en miljard till vården.

En socialistisk stat måste ta vara på den innovativa arbetardemokratin på arbetsplatserna som idag ligger som en outnyttjad resurs. En hållbar socialistisk omställning kräver en explosion av demokrati.

Proletären

Varslade i coronakrisen: "Fokus ligger sällan på de som får ta smällen"

Alexandra Nylund

Proletären 25/3 2020

Flera branscher går på knäna och hur företagen hanterar coronakrisen varierar stort – mellan enorma varsel, korttidspermittering och skademinimering. Proletären har talat med några av de arbetare som drabbats.

Stora varsel i restaurangbranschen

Hotell- och restaurangbranschen har drabbats hårt av coronavirusets framfart. Sedan den 9 mars har drygt 6.000 anställda varslats, och Hotell- och restaurangfacket (HRF) räknar med ytterligare 4.000 om det fortsätter i samma takt. I dessa siffror är inte extra- och timanställda medräknade och HRF uppger för TV4 att det rör sig om ytterligare 10.500 personer som nu står utan arbete.

Nyligen gick hotelljätten Nordic Choice ut med att 7.500 medarbetare kommer att varslas, 4.500 av dem i Sverige.

Representanter för HRF vittnar om oroliga medlemmar. Många mår dåligt och vet inte om de kommer att få ut någon lön nästa månad. Många av medlemmarna är heller inte med i någon arbetslöshetskassa och kommer därför stå helt utan inkomst om detta fortsätter.

– Alla timanställda och provanställda har varslats om uppsägning, det är ungefär halva personalstyrkan, säger Marcus Mattsson, kock på Grand Hotel i Lund. Jag var provanställd och hade, precis som dom andra provanställda, räknat med en tillsvidareanställning efter de sex månader man har på prov. Istället fick vi gå allihop och det känns riktigt tråkigt.

Själv är Marcus Mattsson med i a-kassan och kommer inte stå helt utan inkomst. Men han berättar att en stor majoritet av hans arbetskamrater inte är med.

– De lär få det svårt eftersom att det ser lika illa, eller sämre ut på andra restauranger och krogar.

– Det känns lite dubbelt. Det är ju skittråkigt att se så många bli arbetslösa, samtidigt förstår jag att de faktiskt riskerar konkurs om de inte varslas. Grand Hotel har varit en bra arbetsgivare som har utbildat och investerat mycket i sin personal och vi märker att detta bär dem emot.

Marcus Mattsson anser att det har trots allt skötts ganska bra från arbetsgivarens sida, jämfört med hur det ser ut på mindre krogar eller riktigt stora bolag.

– Jag har hört om flera andra arbetsgivare som inte skött detta på ett bra sätt. På senare tid har jag läst om flera stora varsel. Fokus har legat på företagen och siffror hit och dit, sällan på de som faktiskt får ta smällen.

I och med den kockbrist som varit har man vetat att man suttit säker, menar Marcus Mattsson.

– Men det har också lett till att man som kock har fått slita som ett djur. Och nu står vi utan jobb.

– **Jag tror att detta kommer** att förändra restaurangbranschen. Många duktiga kockar runt om i landet har fått gå, ja internationellt också. Många kanske ser sig om efter annat arbete och väljer att inte gå tillbaks till branschen, det kan bli förödande.

Stena varslar 950 – lägger ner linje

Stena Line har gått ut med att närmare hälften av företagets anställda kommer att varslas om uppsägning. Varslet gäller besättningen på företagets svenskflaggade båtar samt personal i land, totalt 950 anställda. Företaget meddelade den 19 mars även att linjen Oslo-Fredrikshamn läggs ner efter mer än 40 år. Verksamheten kommer inte att återupptas och fartyget ska säljas.

Proletären har varit i kontakt med flera anställda på Stena Line som vittnar om avsaknad av information, ovisshet och frustration hos besättningen. De önskar alla att få vara anonyma då Stena Line tydligt förbjuder anställda att tala eller skriva negativt om företaget i medier och sociala medier.

Flera av de anställda fick information om varslet via dagstidningar. Ett sms med besked om varslet hade gått ut till vissa anställda. Varför inte alla anställda fått ta del av informationen är oklart. En av de anställda som Proletären pratat med säger att hon inte är förvånad.

– Det är som vanligt, Stena har aldrig varit intresserade av att ta hand om sin personal och nu blir det extra tydligt.

– Att viktig information totalt uteblir är heller inget nytt. Vi ska bara ställa upp och jobba när det går bra och när det går dåligt ska vi ta ansvar.

En annan Stenaanställd menar att varslet, men kanske framförallt dess omfattning, kändes ganska väntat.

– Jag tror de ser sin chans att dra ner extra mycket för att spara pengar i framtiden. Det är därför de inte varit intresserade av att försöka hitta lösningar som de andra svenska rederierna har gjort.

– Jag tror att detta är, i alla fall delvis, en medveten strategi med Covid-19 som ett svepskäl. Det hade i varje fall inte förvånat mig.

Ingen av de anställda Proletären talat med vet om de kommer att få behålla sina jobb. Men en av dem kommer att se sig om efter annat arbete oavsett.

– **Jag är så less på att** arbeta för ett företag som systematiskt behandlar sina anställda som utbytbara varor samtidigt som de skryter om sin ”familjära” personalpolitik.

– När det går bra får vi ofta höra hur många miljoner vi dragit in genom vårt arbete. Men när det går dåligt är det ändå vi som ska betala.

Kenny Reinhold, förbundsordförande för Seko Sjöfolk tycker att det är beklagligt att Stena Line har valt att ta till varsel och nedläggning av Stena Saga som första åtgärd.

– Alla rederier, utom ett, har hört av sig till oss för att ha dialog och förhandla om hur man ska kunna minska de negativa effekterna för anställda och för att slippa stora varsel. Alla, utom ett, nämligen Stena Line, säger Kenny Reinhold, när Proletären når honom.

– **De har tagit beslut** och kör sitt eget race. De flesta andra rederier har antingen tecknat avtal om korttidspermittering eller har på annat sätt, med semester eller omlagda timmar, försökt undvika varsel.

Seko Sjöfolk och Stena Line inleder förhandlingar idag, den 24 mars. Kenny Reinholds förhoppning är att få ner antalet som ska varslas.

Trots korttidspermittering - bemanningsanställda riskerar att förlora jobbet i industrin

AB Volvo får stöd från staten och har korttidspermitterat samtliga 20.000 anställda i Sverige med en lön på 94 procent. Trots detta kommer koncernen att gå vidare med miljardbelopp i utbetalningar till sina aktieägare. Men permitteringen gäller enbart de som är anställda av Volvo, alltså inte de bemanningsanställda.

Proletären har talat med en av de 160 bemanningsanställda på AB Volvos lastbilsfabrik i Tuve, Göteborg, som nu blir utan arbete. Hen vill inte medverka med namn och bild på grund av den osäkra situationen.

– **Anslutna till Seko sjöfolk** fick tre alternativ berättade en vän som arbetar på Silja Line – ta tjänstledigt, flytta lediga dagar eller ta ut tidigare semester. Ingen blev varslad utom utomstående aktörer som städbolag och liknande.

– Seko kontaktade fackanslutna snabbt och löste situationen innan media kom ut med information. Till skillnad från Adecco på Volvo Tuve där vi fackanslutna fått information dag till dag om vad som sker. Mycket har varit oklart.

IF Metall förhandlar fortfarande med Adecco om de bemanningsanställda.

– Vi som arbetar på samma fabrik som de volvoanställda men är bemanningsanställda kan alltså inte få permitteringslön och blir i praktiken uppsagda. 30 bemanningsanställda kommer att konverteras till Volvo, det är ju väldigt positivt, men 160 blir av med sina jobb på fabriken.

Kubanska läkare till coronakrisens Italien

Marcus Jönsson

Proletären 25/3 2020

När EU-länder stoppar sin export av sjukvårdsmateriel visar socialistiska Kuba solidaritet med det hårt drabbade Italien.

Kuba har skickat en 52 man stark läkarbrigad till Lombardiet, den region i norra Italien som är värst drabbad av coronavirusets härjningar. Den kubanska sjukvårdspersonalen möttes av applåder när de landade på flygplatsen Malpensa utanför Milano i söndags.

Italiens premiärminister Giuseppe Conte har varit mycket kritisk till att andra EU-länder infört restriktioner på export av sjukvårdsmateriel istället för att komma krisdrabbade Italien till hjälp. Han har också krävt att EU ska använda den reservfond på 500 miljarder euro som skapades för euroländerna i sviterna av finanskrisen 2008.

Nu antog EU-kommissionen sent omsider i helgen ett stödpaket till Italien. Men på 50 miljarder euro, långt från vad regeringen Conte önskat sig. Bryssels senkomna och bristfälliga stöd har gjort att inte bara coronaviruset utan även EU-motståndet spridit sig i Italien de senaste veckorna.

Under tiden har Kina, Ryssland och Kuba skickat hjälp till Italien. ”From Russia with Love”, stod det på sändningen som Italiens utrikesminister Luigi Di Maio tog emot på Roms flygplats i söndags kväll. Kina har också skickat välbehövlig medicinsk utrustning och personal, och Kuba sina världsberömda läkare.

Trots att Kuba lider under USA:s brottsliga blockad lyckas det socialistiska landet upprätthålla sin långa tradition av internationell solidaritet när katastrofer drabbar andra länder. Kubanska läkare finns också redan i bland annat Venezuela, Nicaragua, Jamaica, Grenada och Surinam för att hjälpa till att bekämpa coronaspridningen.

Förra veckan lät Kuba ett brittiskt kryssningsfartyg med fem bekräftade coronafall ombord lägga till i hamnen Mariel väster om Havanna. Fartyget hade legat till havs i en vecka och vägrats inträde av Barbados, Bahamas och USA. Passagerarna har sedan dess kunnat fortsätta hem till Storbritannien.

Den kubanska medicinen Interferon Alpha 2b, som triggar immunförsvaret att gå på högvarv, är en av flera mediciner som har använts i Kina för att behandla coronasmittade patienter som tillhör riskgrupper. Ett dussintal andra länder har därefter också beställt medicinen, som produceras i Kina.

Det statliga läkemedelsföretaget BioCuba Farma har garanterat att det finns tillräckligt med Interferon på Kuba för att både bemöta smittan i landet och för att exportera till andra behövande länder.

Så lyckades Kina stoppa coronaviruset

August Eliasson

Proletären 23/3 2020

Kina har lyckats genomföra världshistoriens mest ambitiösa sjukdomsbekämpning och stoppat spridningen av coronaviruset inom landet. Det menar Världshälsoorganisationen, WHO, i sin rapport från sitt besök i landet.



Ett sportcenter i Wuhan som var en av tio lokaler som konverterades till tillfälliga sjukhus för patienter med lätta symptom. Dessutom byggdes två sjukhus från grunden.

I onsdags förra veckan rapporterade kinesiska myndigheter för första gången noll nya inhemska fall av coronaviruset Covid-19. De 34 fall som registrerades var alla kineser som smittats utomlands.

Kina verkar därmed, åtminstone för stunden, ha lyckats få stopp på spridningen av viruset. Istället har Italien gått om Kina i antal dödsfall.

Hur gjorde då Kina för att hejda smittan? I slutet av februari reste en delegation från Världshälsoorganisationen, WHO, för att studera virusets uppkomst och spridning samt Kinas åtgärder.

I rapporten konstateras att första fallet av Covid-19 rapporterades den 30 december 2019 och att det troligtvis (men inte säkert) har sitt ursprung i de så kallade våta marknader där främst välbeställda kineser kan köpa kött från ovanliga djur. Den 3 januari 2020 rapporterade myndigheterna fallet till WHO.

På grund av det kinesiska nyåret och att staden Wuhan är en transportknutpunkt spreds viruset till en början snabbt till andra delar av Kina. Karantäner runt Wuhan, som infördes 23 januari, satte dock effektivt stopp för denna spridning.

Över 9.000 epidemiologer sattes att spåra de smittades personliga kontakter och möjliga smittovägar. 40.000 vårdanställda från hela landet omlokaliseras till Wuhan för att hantera krisen. Övrig vård gick till 50 procent över till nätbaserat, med hemleverans av eventuella mediciner.

Bekämpningen av viruset gjordes till huvudprioritet på alla myndighetsnivåer. Regeringen inrättade en central ledningsgrupp med ansvar att bekämpa viruset och såväl premiärministern som vice premiärministern reste till Wuhan för att leda arbetet på plats.

Myndigheternas åtgärder genomfördes i tre faser. I första fasen, tidigt i utbrottet, inriktades arbetet på att stoppa spridningen utanför Wuhan och på att skaffa kunskap om viruset. I den andra fasen inriktades arbetet på att reducera intensiteten i epidemin genom att få ner antalet nya fall. Åtgärder, som feberkontroller och reseförbud, infördes i Wuhan och andra delar av Hubei-provinsen.

Den 23 januari infördes trafikkontroller i Wuhan och alla offentliga arrangemang ställdes in samtidigt som allmänheten informerades och utbildades i hur viruset skulle stoppas. På nationell nivå förlängdes ledigheten och loven kring Vårfestivalen, så att skolstarter och andra offentliga arrangemang sköts upp. Undervisningen övergick till onlineundervisning.

Grupper av frivilliga organiserades för att hjälpa personer sätta i karantän med sina dagliga bestyr. Många anställda i andra sektorer förflyttades till sjukvårdssektorn.

Transportmyndigheterna uppförde tusentals hälsostationer vid kollektivtrafiksknutpunkter runt om i hela landet. Kinesiska sjukhus övergick till att använda reservsjukhusplatser, vårdutrustning omlokaliseras och två nya sjukhus byggdes.

Målsättningen var att ge alla smittade behandling. Patienter med milda symptom behandlades på inrättade isolationscenter. Patienter med svåra symptom eller som tillhörde en riskgrupp skickades direkt till sjukhus.

Staten gick aktivt in och säkrade tillgången till vårdutrustning och såg till att priserna hölls nere.

I den tredje fasen – som Kina nu befinner sig i – inriktas arbetet på att lokalisera och kontrollera lokala utbrott av sjukdomen, samtidigt som staten säkrar en hållbar ekonomisk och social situation genom ”centraliserat beslutsfattande och vetenskapliga och evidensbaserade åtgärder”. Kina har också tillsatt nya resurser till vården för att stärka den, även efter krisen.

WHO skriver att Kina har genomfört ”världshistoriens mest ambitiösa, smidigaste och offensiva sjukdomsinringning”. De kinesiska myndigheternas åtgärder har förhindrat, eller fördröjt, hundratusentals sjukdomsfall och skapat en stark frontlinje i kampen mot viruset globalt – till priset av enorma uppoffringar.

Åtgärderna kunde genomföras tack vare myndigheternas snabba agerande, en väl fungerande offentlig sjukvård – men också ett stort folkligt engagemang. WHO hyllar det kinesiska folket som agerat mot spridningen ”med övertygelse och mod” och berömmar den solidaritet och det kollektiva agerande som hela det kinesiska samhället visat upp.

WHO:s rapport finns att läsa [här](#).

Revolution

Coronapandemin och systemets kris – låt kapitalisterna betala!

Revolution

Revolution 20/3 2020

Sverige har lägst antal vårdplatser per tusen invånare i hela OECD, och näst lägst antal intensivvårdplatser i EU. Avskaffandet av det statliga apoteksmonopolet gör att försörjningen av medicinsk utrustning inte fungerar. Samtidigt innebär den ekonomiska krisen att tiotusentals nu förlorar sina inkomster, med ett skyddsnät som trasats sönder under årtionden. Sverige står katastrofalt dåligt rustat för den kris som är på väg, men regeringen prioriterar garantier för att skydda företagens vinster.

Coronapandemin är en avgörande historisk vändpunkt, som lett till en kris på alla nivåer: politiskt, ekonomiskt och socialt. Miljontals människor riskerar att dö. Världsekonomin har vänt skarpt nedåt, vilket redan har drabbat den svenska ekonomin hårt. Sverige har inte sett en katastrof av den här omfattningen på mycket länge.

Redan innan Coronapandemin bröt ut kom det nästan dagligen vittnesmål om hur överfulla sjukhusen var, om patienter som dör för att de inte får vård i tid, om hur barnmorskor och sjuksköterskor gråter när de går av sina pass på grund av stress. Antalet vårdplatser per tusen invånare har mer än halverats sedan 1990-talet. Intensivvårdsplatserna har minskat ännu mer, från 4300 intensivvårdplatser med respirator 1993 till bara drygt 520 i dag. Under de kommande veckorna och månaderna riskerar tusentals eller till och med tiotusentals människor att dö.

”Det säger sig självt, kan man inte hantera en vanlig situation kan man inte hantera andra händelser. Lägg då till influensa eller minsta grej som är lite utöver kan inte den här sjukvården hantera”, förklarade Märit Halmin, specialistläkare på intensivvårdsavdelningen på Södersjukhuset i Stockholm, för Sveriges radio.

Bristen på vårdplatser är följden av nedskärningar och privatiseringar som pågått sedan början av 1990-talet. Många av de värsta försämringarna kommer från högern – men Socialdemokratin har inte lyft ett finger för att åtgärda problemen.

Enligt uppskattningar ligger Sverige 2–4 veckor efter Italien, som har haft en dödlighet på fem procent. Då har de ändå dubbelt så många intensivvårdplatser som Sverige. I Stockholm finns exempelvis bara 90 intensivvårdsplatser, men om bara tio procent av invånarna blir smittade kommer behovet att uppgå till 2300 platser, förutsatt att bara en procent av de smittade behöver vård.

Försöker man stoppa smittan?

Världshälsoorganisationen (WHO) har tryckt på vikten av ”aggressiv testning”: ”Man kan inte bekämpa en eldsvåda med förbundna ögon. Och vi kan inte stoppa denna pandemi om vi inte vet vem som är smittad. Vi har ett enkelt budskap till alla länder: testa, testa, testa” (16 mars). Men Sverige har slutat testa alla som inte tillhör riskgrupper eller arbetar i vården. Sverige har också slutat med den smittspårning som WHO rekommenderar.

Sverige följer i praktiken samma strategi som Storbritannien först gjorde, det vill säga att låta viruset ”ha sin gång” för att på så sätt bygga upp en så kallad flockimmunitet. Detta står i direkt motsättning till WHO:s rekommendationer och har fått hård kritik. Storbritanniens ”plan” har ingenting att göra med att rädda liv – tvärtom är det ett sätt att undvika att detta drabbar ekonomin. Som en rubrik i New York Times löd: ”Storbritannien skyddar sin ekonomi från viruset, men ännu inte sitt folk”.

Statsepidemiolog Anders Tegnell menar att ”den brittiska planen att smitta invånarna är en bra idé” (Aftonbladet, 2020-03-16). Medan Storbritanniens premiärminister Boris Johnson kyligt konstaterade att allmänheten behövde förbereda sig på att ”förlora nära och kära”, valde Tegnell att släta över: ”Vi har varit lite försiktiga med att använda det ordet [flockimmunitet] för det andas ju lite att man har gett upp”.

Efter att forskare vid Imperial College i London visade att Storbritanniens strategi skulle betyda att 260 000 människor skulle dö tvingades den brittiska regeringen att införa flera av de åtgärder som WHO föreslår. Den fråga som inga journalister ställer är hur många den svenska regeringen är beredd att offra?

Utöver vårdplatser och personal råder det enligt en undersökning av DN redan brist på slangar, antibiotika, långärmade förkläden, handskar, desinfektion, skyddsglasögon, visir,

testkit för covid-19, och så vidare. Men storleken på bristen är sekretessbelagd. De privata företagen som ska leverera sjukvårdsmaterialet passar dessutom på att höja priserna. Dessa parasiter har inga skrupler när det gäller att öka sina egna vinster.

Anders Vahlne, läkare och professor emeritus i klinisk virologi vid Karolinska institutet, bekräftade för Expressen att bristen på testkit är ”ett av skälen till att man minskar på testningen, även om Folkhälsomyndigheten inte gått ut med det.” Nu har till och med moderaternas Ulf Kristersson krävt att det behövs ett statligt sjukvårdslager. Men det är hans eget parti som privatiserade apoteken och han röstade mot upprättandet av ett sådant lager senast i höstas. Det haveri vi riskerar att se kommer att få skandalen med Apotekstjänst i höstas att se ut som en barnlek.

Vi har bokstavligen dränkts i uppmaningar att tvätta händerna, hålla avståndet på tunnelbanan, undvika sociala aktiviteter i grupp och så vidare. Men om man verkligen ville stoppa smittspridningen borde man omedelbart stoppa all produktion som inte är samhällsnödvändig. Regeringen lägger just nu ansvaret för att hantera den här krisen på vanliga människor, samtidigt som de gör allt för att hålla igång ekonomin så att kapitalisterna kan fortsätta göra profiter.

Kapitalisternas vinster först – människoliv sedan

Coronaviruset kommer att leda till den djupaste krisen i kapitalismens historia, där borgarklassen kommer att försöka få arbetarklassen att betala. UBS förutspår att den kinesiska tillväxten kommer att bli -30 procent under det första kvartalet räknat på årsbasis. I Sverige har Stockholmsbörsen fallit med över 30 procent under den senaste månaden. Varslen ligger på samma nivåer som under krisen 2008–09.

Karantäner i andra länder och den minskade produktionen har lett till att företag i Sverige tvingats pausa produktionen till följd av komponentbrist. Scania har meddelat att de stänger ner merparten av sina europeiska produktionsanläggningar i två veckor, vilket berör 9000 svenska arbetare. Volvo har också meddelat att de stänger lastbilsfabriken i Tuve i 15 dagar, vilket berör 1500 arbetare. SAS har permitterat 10 000 anställda och Stena Line har varslat 950. Hotell- och restaurangfacket förväntar sig att 10 000 personer kommer att förlora sina arbetstimmar bara inom deras bransch. Många på osäkra anställningar ställs nu helt utan inkomst. Detta är bara början.

I regeringens ”krispaket” får storföretagen 300 miljarder i form av: korttidspermittering, där arbetarna tvingas gå ner till 90 procent av sin lön och där staten betalar halva den anställdas lön; att staten tar över sjuklönekostnaderna i två månader, och att företag får skjuta upp betalningen av olika skatter och avgifter. Ytterligare fem miljarder kronor ska gå till flygindustrin, varav 1,5 miljarder direkt till SAS. Riksbanken skickar också ut 500 miljarder extra till bankerna – ”gratispengar” enligt Stefan Ingves, till extremt förmånliga villkor. Men man har hittills inte lagt mer än 1 miljard extra på hälso- och sjukvård!

Storföretagen får hundratals gånger mer än sjukvården, samtidigt som tusentals arbetare lämnas utan försörjning. Men paketet stötts skandalöst nog av fackföreningarna och samtliga partier, inklusive Vänsterpartiet.

Låt kapitalisterna betala

Sedan virusutbrottet först doldes av de kinesiska myndigheterna i en månad och hann befästa sig, har alla regeringar världen över gjort misstag efter misstag i fåfängda försök för att slippa ta de ekonomiska konsekvenserna av ett utbrott i deras länder. Nu går vi mot en katastrofal situation i Sverige inom bara några veckor, och regeringen gör ingenting seriöst för att förbereda för eller förhindra det.

Vi måste vidta seriösa åtgärder för att lösa krisen. Dessa åtgärder kan inte ta någon som helst hänsyn till kapitalets profiler, vilket är vad som egentligen avses med allt prat om ”den svenska ekonomin”. Tvärtom måste de syfta till att garantera arbetares liv, hälsa och försörjning. Denna nödsituation kräver åtminstone dessa nödåtgärder:

- Nationalisera försörjningen av sjukvårdsmaterial, för att trygga tillgången.
- Nationalisera och ställa om industrier för produktion av medicinsk utrustning och utrustning för att skydda arbetare mot smittan.
- Alla arbetsplatser som inte är samhällsnödvändiga måste stänga med fullvärdig lön för arbetarna.
- Mångdubbla antalet vårdplatser och intensivvårdplatser genom att locka tillbaka vårdarbetare till yrket genom stora permanenta lönehöjningar och att rekquirera nödvändiga byggnader för att inrätta nya sjukhus.
- Ta omedelbart tillbaka alla nedskärningar som gjorts på administrativ personal, vaktmästare, städare och så vidare för att ge vårdpersonalen möjlighet att fokusera på patienterna. Snabbutbildningar och garanterad fast heltidsanställning till alla som vill bidra i vården.
- Nationalisera alla privata vårdföretag för att kunna samla resurserna i en massiv koordinerad satsning.
- Full lön åt alla som måste vara hemma från jobbet på grund av sjukdom. Avskaffa karensavdraget, kravet på sjukintyg och stupstocken permanent.
- Stoppa varslen genom att nationalisera alla konkurshotade företag.
- Nationalisera bankerna för att få resurser till att finansiera satsningarna på vården och upprätta en krisfond för att hjälpa småföretag som hotas av konkurs.

Vi tror att dessa steg är en absolut nödvändighet, och borde lyftas av alla arbetarrörelsens organisationer. Borgarklassen och deras representanter kommer att vägra vidta dessa åtgärder då de hotar deras privategendom, makt och rikedomar. Detta får inte avskräcka. Tvärtom måste vi mobilisera till en seriös kamp för att göra detta till en verklighet.

Kapitalismen hotar att dra ner hela mänskligheten i barbari. Det finns ingen lösning som inte innebär en hård kamp mot kapitalisterna. Krisen kan inte heller lösas bara i ett enskilt land, eftersom viruset inte respekterar några landsgränser. Därför måste allt detta knytas till ett perspektiv om arbetarklassens revolutionära maktövertagande och en socialistisk värld. Bara genom en nationaliserad, planerad ekonomi under arbetarklassens demokratiska kontroll kan vi lösa mänsklighetens problem: konsekvenserna av kapitalismens kris, miljöförstöringen, de ständiga krigen, massarbetslösheten, orättvisorna och – inte minst – coronapandemin.

Håller du med om detta? [Gå med och hjälp oss bygga marxismens styrkor](#) för att kämpa för socialism.